

Amor conjugal i vida de pietat

"La família que prega unida, roman unida". Aquesta dita constata que Déu desitja contribuir al projecte de cada família. Nou editorial de la sèrie sobre l'amor humà.

09/07/2016

Tenim molta sort perquè el matrimoni no és cosa de dos, sinó de tres. I qui és el tercer, estareu pensant? Doncs, a més dels cònjuges hi ha algú encara més interessat en tirar endavant el projecte de cada

matrimoni, el projecte de santedat de cada cònjuge: Déu.

Jesucrist va elevar el matrimoni natural a la categoria de sagrament, en donar una gràcia especial a cada un dels esposos per emprendre aquest camí apassionant de formar una nova 'església domèstica'; i a més no ens deixa sols, sinó que entra en la nostra vida i és com si ens digués: "Jo m'implico en tot allò vostre, petit o gran, permanent o efímer; recorrereu el meu camí, hi haurà estones per a tot, serem a Natzaret, a Betània... i al Calvari; però no acaba aquí perquè hi haurà també Resurrecció: confieu, però, ja que Jo seré sempre amb vosaltres animant els vostres jorns".

Com deia sant Josepmaria: ***"El matrimoni s'ha fet perquè els qui el contrauen s'hi santifiquin, i que santifiquin a través d'ell: per això els cònjuges tenen una gràcia***

especial, que confereix el sagrament instituït per Jesucrist. Aquell qui és cridat a l'estat matrimonial, hi troba —amb la gràcia de Déu— tot el que cal per a ser sant, per a identificar-se cada dia més amb Jesucrist, i per a dur envers el Senyor les persones amb les quals conviu"[1].

La vida conjugal és camí veritable de santedat cristiana, i el truc que qualsevol matrimoni busca per assolir la felicitat consisteix a fer la voluntat de Déu en cada situació i estimar molt, molt, com Ell ens ha estimat. Per això, en una família quan un està pendent dels altres és més feliç, perquè aleshores de la felicitat se n'ocupen els altres i, per descomptat Déu: Ell mai no falla.

Com ens ha dit el Papa Francesc en la seva catequesi sobre la família: "**Déu ha confiat a la família, no la cura d'una intimitat en si mateixa, sinó**

el projecte emocionant de fer 'domèstic' el món. La família és en l'inici, a la base d'aquesta cultura mundial que ens salva; ens salva de tants, tants atacs, tantes destruccions, de tantes colonitzacions, com la dels diners o com la d'aquelles ideologies que amenacen tant el món. La família és la base per defensar-se"[2].

En aquest sentit, paga la pena recuperar el sentit del matrimoni sacramental. No només com un esdeveniment festiu o familiar -que ho és-, sinó perquè entenem amb profunditat allò que farem: el recíproc lliurament-acceptació de les nostres persones, participant del misteri d'amor entre Crist i l'Església. D'aquí que l'etapa de festeig sigui crucial per anar posant Déu al centre de la nostra vida personal: fins que arribi a formar part d'un mateix, d'un jo i d'un nosaltres obert als fills, i d'altres famílies. L'home no podrà

treure el millor de la dona si no és a prop de Déu, i la dona no podrà treure el millor de l'home si no és a prop de Déu. Ser o no a prop de Déu és clau per a la felicitat matrimonial.

Des del nostre matrimoni també podem ser -sense cap mèrit de la nostra part- llum per als altres: llum que digui -sense dir- que Déu és a la nostra vida perquè les coses en el nostre matrimoni i en la nostra família, amb naturalitat, es sobrenaturalitzen; no fem res d'estrany: treballem com els altres, sortim i ens distraiem com els altres, riem com els altres, tenim les inquietuds pròpies de la nostra edat, somnis, quimeres que potser complirem o potser no. Però mirem de posar-ho tot en mans de Déu: aquesta és la diferència... i ho vivim amb una joia de fons; perquè si tenim un fill amb problemes, o si sembla que els fills no arriben o si sorgeix una malaltia, plorarem com

els altres, però amb els peus a terra i els ulls mirant al cel.

"La caritat conduirà a compartir les alegries i els possibles pesars-ens recorda sant Josepmaria-; a saber somriure, tot oblidant les pròpies preocupacions per atendre els altres; per escoltar l'altre cònjuge o els fills, mostrant-los que se'ls estima i comprèn de debò; a passar per alt petits refrecs sense importància que l'egoisme podria convertir en muntanyes; a posar un gran amor en els petits serveis de què es compon la convivència diària"[\[3\]](#).

Pregar junts en família -respectant la llibertat i l'edat de cada un dels fills: la fe es transmet, no imposa- és quelcom que la tradició cristiana recomana, ja que a través d'aquestes petites però concretes pràctiques de pietat familiars s'ha transmès la fe generació rere generació: resar al

matí –l'ofertament a Déu de la nostra jornada-, l'àngelus al migdia, i a la nit les tres avemaries; invocar Déu en començar un viatge; assistir junts a la missa dominical; i potser resar el rosari en família, perquè com es diu "la família que prega unida, roman unida", però sempre. Entre aquestes pràctiques resulta molt familiar la benedicció de la taula, com ens recorda Laudato si': **"Una expressió d'aquesta actitud [contemplativa davant la creació] és aturar-se a donar gràcies a Déu abans i després dels àpats. Proposo als creients que reprenguin aquest valuós hàbit i ho visquin amb profunditat. Aquest moment de la benedicció, encara que sigui molt breu, ens recorda la nostra dependència de Déu per a la vida, enforteix el nostre sentit de gratitud pels dons de la creació, reconeix a aquells que amb el seu treball proporcionen aquests béns**

i reforça la solidaritat amb els més necessitats"[4].

Els esposos tenim el deure conjugal, que vam prometre el dia de les noces, de l'ajuda mútua, i ajudar l'altre és obrir-li un horitzó perquè pugui treure el millor, i per descomptat animar a estar a prop de Déu –sense aclaparar, ni importunar indegudament; perquè la manera millor d'atraure a Déu, el *compelle intrare* (Lc 14, 23) de l'Evangelí, és estimar i pregar per l'altre cònjuge i pels fills-, perquè el més important per a un és portar el cònjuge al cel , però ajudant-lo a apreciar el bé per si mateix.

Cal respectar els temps de cadascú, les possibles crisis: sent-hi, acompanyant, pregant i no atabalant. Però a l'inrevés també: respectar la intimitat amb Déu de l'altre, tot i que l'altre no la comparteixi, no entorpeix el nostre matrimoni, sinó

que l'enriqueix. És important el respecte mutu, i més en allò que fa referència a la consciència, que és el lloc on cada un obre la interioritat al Senyor, el lloc on la nostra llibertat qualla les decisions més transcendents de la vida. La intimitat amb Déu és personal i cadascú ha de descobrir el seu personal camí fins a Ell, que certament passa per l'altre cònjuge: això és molt enriquidor per a tots dos.

Déu s'ha implicat amb nosaltres en aquesta aventura del matrimoni, ho ha volgut perquè ens estima de manera entranyable i desitja la nostra felicitat, i perquè vol que siguem llum per als altres, i que formem una autèntica 'Església domèstica' amb els fills. "En la mesura que la família cristiana acull l'Evangelí i madura en la fe, es fa comunitat evangelitzadora (...). Aquesta missió apostòlica de la família està arrelada en el baptisme i

rep amb la gràcia sacramental del matrimoni una nova força per transmetre la fe, per santificar i transformar la societat actual segons el pla de Déu"[5]. Que gran és la missió a la qual Déu ha cridat els esposos, i que ha posat a les seves mans! Quina meravellosa responsabilitat ser en el mateix sorgiment d'una societat renovada per la caritat de Crist, i què imperiosa necessitat del seu auxili!

Rosamaría Aguilar

[1] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 91.

[2] Papa Francesc, Audiència
2015.09.16.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 23.

[4] Papa Francesc, enc. *Laudato si'*, n. 227.

[5] Sant Joan Pau II, exhort. apostar. *Familiaris consortio*, n. 52.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/amor-
conjugal-i-vida-de-pietat/](https://opusdei.org/ca-ad/article/amor-conjugal-i-vida-de-pietat/) (05/04/2025)